

Mùa mưa

Trời lại mưa. Nó tấp vội vào quán nước bên đường nhưng vẫn không kịp. Người nó ướt lướt thướt. Đang dùng chiếc khăn nhỏ thấm nước mưa chảy tràn trên khuôn mặt, bỗng có giọng nói vang lên “Cầm lấy này”. Nó đỡ chiếc khăn bông từ tay một cậu con trai chắc cũng trạc tuổi nó. Một cậu bạn khá cao, và đẹp trai.

- Ủa! Cậu là ai vậy?

- Tôi là chủ của nơi đây. Lau đi! Cậu muốn để bị cảm hả?

Nó lau nước mưa trên người, tự nghĩ sao mình lại may mắn thế!

- Cậu vẫn hay giúp đỡ người khác như thế này hả?

- Không hẳn. Chỉ khi nào có hứng thôi.

- Thế chắc là chiều nay cậu có hứng hả?

- Bởi vì mưa. Tôi ghét sự ướt át của mưa, nên tôi không muốn ai bị ướt vì mưa, nhất là những người con gái.

- Ghét mưa ư ! Từ nhỏ, tâm hồn nó đã mộng mơ như thi sĩ. Đối với nó, Những cơn mưa là đề tài thường trực, như mang đến cảm giác ấm áp. Được hoà mình vào thiên nhiên và ghi lại những cơn mưa vào kí ức là niềm hạnh phúc của nó. Nhưng hôm nay lại có người nói ghét mưa là sao nhỉ?

Nó thì thầm:

- Tại sao cậu lại ghét mưa vậy.

- Tại sao hả! điều này thì cậu không cần biết!

Cậu ấy đi vào trong và mang ra cho nó một ly trà sữa nóng: - Uống đi, cho ấm người.

- Thế tui có phải trả tiền không hả? – Nó trêu.

- Tuỳ tâm thôi, cũng nên có tý chút, quán này là quán trà sữa mà - Cậu ấy xem ra cũng chẳng vừa.

Nó cười, Nhấp một ngụm trà sữa, cái nóng bắt đầu lan trên mặt nó. Vị trà sữa thật đặc biệt, không giống với hằng ngày nó uống. Tại trà sữa nóng chẳng. Hay tại hôm nay nó có tâm trạng gì khác vậy. Nó nhìn về phía cậu ấy, một khuôn mặt có thể nói là rất hoàn hảo chỉ trừ đôi mắt lúc nào cũng ánh lên một nỗi buồn thăm thẳm, một nỗi buồn tựa như chẳng thể nào nói ra được.

Mưa đã tạnh, nó xếp chiếc khăn bông trả lại cho cậu ấy, cười: - Nếu tuỳ tâm thì thôi vậy, tui nghèo mà. Yên tâm , Lần sau, tui sẽ gọi cả hội bạn đến đây ủng hộ nhé. Giờ thì tui phải đi rồi, hẹn gặp lại sau nha.

Nó lại cười lên xe đạp vù đi, chẳng để ý đến đứa con trai đang nhìn theo bằng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn ngỡ ngàng.

Chủ nhật, nó gọi hội bạn thân đi uống trà sữa, và tất nhiên, là vào quán hôm nọ. Nó vào, mong tìm lại được cái dáng cao cao và ánh mắt buồn buồn ấy, nhưng nó chỉ thấy có cô phục vụ. Lòng nó tự nhiên thấy hụt hẫng. Vì sao lại thế nhỉ?

Nó cũng không biết nữa. Có cái gì đó đang vỡ ra, đang làm cho nó phải buồn phải nghĩ. Mặc cho tụi bạn vui chơi, nói cười vui vẻ, nó tách ra, ngồi riêng vào một góc khuất. Nó chọn trà sữa nóng, vị dâu, cũng là vị cậu ấy chọn cho nó. Vị vẫn thế, nhưng sao nó thấy thiếu thiếu một cái gì đó chẳng thể định hình.

Ngày ngày đi học qua quán, nó vẫn muốn nhìn vào trong, như muốn tìm lại cái dáng ấy, nhưng tại sao nó không thấy nữa. Cuộc gặp gỡ của nó với người ấy như một định mệnh, vừa làm cho nó có những niềm vui nho nhỏ, nhưng cũng đem lại cho nó bao nhiêu hụt hẫng, Nó về nhà, quán mình trong chiếc chăn voan mỏng. Một dòng cảm xúc cứ sao xuyên trong lòng nó. Nó ngồi bật dậy, viết ngay một bản nhạc cho đàn piano. Dòng cảm xúc của nó cứ thế tuôn chảy, lấp đầy các ô kẻ nhạc. tác phẩm đầu tay. Nó đàn, đàn bản nhạc của nó. Bản nhạc ấy có cái gì là nhớ thương, là mong đợi, day dứt.

Hôm nay lạ là chủ nhật, nó lại mò ra quán trà sữa. A, đây rồi, dáng hình quen thuộc đang lúi húi sau những chiếc ly: - Cậu ẩn ở đâu mà sao không thấy mặt

vậy?

- Cậu nhớ tui hả?

- Tui mà thềm nhớ cậu ư?- Nó hứ một tiếng nhưng sao lòng thấy ấm áp lạ

- Làm cho tôi trà sữa dâu đi, nhớ là nóng nhé.

Nó đã có thói quen uống trà sữa nóng, kể từ buổi chiều hôm ấy. Quán bỗng vang lên một điệu nhạc của đàn piano. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu nó . Phải rồi tại sao không. Nó đứng lên, nói với cậu ấy: - Hãy để tôi đàn một bản nhé

- Cậu làm tôi ngạc nhiên đấy, nhưng cậu cứ thử đi

Nó ngồi vào đàn, từng ngón tay lướt nhẹ trên bàn phím: - Tặng cho cậu bản nhạc này đấy!

Âm thanh thánh thót vang lên, nó cất cao tiếng hát: If you go away , I cant do anything

Really I love you, Can you know it

And I really want to see the day

I can love you in my way , I love you really really.

Nó nhìn cậu ấy, và cậu ấy cũng nhìn nó, bất giác cả hai đều mỉm cười. Nụ cười đầu tiên mà nó được nhìn thấy từ cậu ấy , nhẹ nhàng trên khuôn mặt hoàn hảo. Nhưng sao ánh mắt cậu ấy nhìn nó vẫn buồn buồn.

Hôm sau, như một thói quen, nó lại rẽ vào quán. Không thấy cậu ấy đâu mà chỉ thấy chị phục vụ bước ra đưa nó một bức thư: Xin lỗi vì đã vội biến đi. Buổi chiều mưa hôm ấy, ngày đầu tiên tôi gặp cậu cũng là lúc tôi phát hiện ra căn bệnh hiểm nghèo của mình. Tôi đã muốn chạy trốn đi thật xa để bỏ lại cái sự thật phũ phàng ấy. Nhưng những ấn tượng quá sâu sắc về cậu ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã kéo tôi trở về một lần để gặp và nói chuyện với cậu lần cuối. Cảm ơn bản nhạc cậu đàn hôm qua, nó đã cho tôi thêm sức mạnh để quyết định phẫu thuật, dù phần trăm rất mong manh. Cậu hãy đợi tôi nhé, nếu

tôi có thể qua khỏi trở về, tôi nhất định sẽ tìm gặp cậu trong một buổi chiều mưa.

” alone once again let waitting for me”. Lời bài hát ấy chính là những lời mà tôi muốn nói với cậu đấy.Tạm biệt.

Người luôn mong được gặp cậu

Nó đã xin vào làm thêm trong quán trà sữa ấy, và vẫn có thói quen uống trà sữa nóng, và nhất định phải là vị dâu. Nó biết nó đang chờ một người , một người chỉ mới hai lần gặp mặt nhưng đã để lại cho nó những ấn tượng đặc biệt. Nó làm việc rất chăm chỉ, quán trà sữa đã trở thành một nơi quen thuộc của nó. Nó cũng đã vài lần hỏi chị phục vụ về người đó nhưng câu trả lời duy nhất mà nó nhận được là chị ấy không biết gì hết. Tuy thế nó vẫn không nản lòng, cậu ấy đã bảo nó đợi cậu ấy thì chắc chắn cậu ấy sẽ trở về

Mùa mưa .

Từng hạt mưa lăn trên cỏ, lăn trên mái hiên, lăn trên những ngón tay nó. Hình như có mưa trên má nó, mà chắc đó không phải là mưa mà là nước mắt. Mỗi cơn mưa đến và đi là cả một niềm hi vọng, cả ước mơ của nó. Nó vẫn sáng tác, chỉ có điều nó luôn viết về mưa. Nó sẽ thi vào nhạc viện, và sẽ thi chuyên ngành piano. Kể từ ngày cậu ấy đi, nó đã viết được khá nhiều, mà cũng hơn một năm rồi còn gì nữa. Nó vẫn âm thầm chờ đợi, vì nó tin người nó đợi sẽ trở về.

Chiều nay mưa lại rơi,nó ngồi trong quán.Mưa rơi,hay là những giọt nước mắt. Bỗng nó nghe thấy tiếng chuông. Điện thoại nó đang reo. Tin nhắn, và là số lạ.

- Hãy ra công viên đi nhé, có người đang chờ cậu đấy.

Nó thấy mình chột cười.

Công viên không một bóng người.

Lại mưa.

Lại nước mắt.

Lại hi vọng hão huyền.

Bỗng...

If you go away , I cant do anything

Really I love you, Can you know it

And I really want to see the day

I can love you in my way , I love you really really.

- Cậu có nhớ tôi không?

- Cậu quá đáng lắm. Cậu có biết tôi đã chờ đợi cậu bao lâu không hả?

- Nhưng bây giờ vẫn chưa muộn mà. Làm bạn gái tôi, được không?